

ВЕСНЯНІ ПАГОНИ У ПОРУ ПАДОЛИСТУ

Щоб не забуть Малої Батьківщини
(Бо в пам'яті вона тьмяніє із роками)
І зберегти живі її картини,
Спілкуєшся усе частіше з земляками.
Це через них вона приходить знову,
Коли дитинство спільне разом пригадаєш,
Ведеш про рідне з рідними розмову,
Від цього найдорожче в серці оживає.
Здається, у оті терпкі хвилини,
Ти, мов колишній, юний, знову повернувся,
І відчуваєш в час наш швидкоплинний,
Що до Малої Батьківщини доторкнувся.
Вдивляєшся в забуті краєвиди,
Що крізь туман пливуть у полосі барвистій –
Минулого й сучасності гібриди,
Весняні пагони у пору падолисту.
Нагода трапилася й цього літа,
Усі ми з'їхались в село, щоб ще згадати,
(Хто зміг і хто живий, з усього світу)
Наш випуск, в рік вже ювілейний, п'ятдесятий.
Когось не бачив десять довгих років,
А двох, повірять важко, цілі аж піввіку!
Життя розкидало в світи широкі
По часу нас і кілометрами без ліку.
Щасливі всі були й не приховалось,
Їй-богу, ради зустрічі такої варто

Щоб в серці тьохкало й в душі співало,
Вихрилось танцем в молодечому азарті.
Збираючись додому, обмінялись
Адресами і телефонів номерами,
А як прощались, сумно усміхались:
“Чи вдасться, друзі, стрітись знову з вами?”
Не в'янули в очах на це надії,
Як пагони весняні в пору падолисту,
І грітимуть про зустрічі нас мрії,
Шляхом додому, що лежить крізь даль імлисту.
6.08.2018 р.

Дата написання вірша: 2021-01-15